

Arrest

nr. 115 539 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO loco advocaat J. GROUWELS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Ayeen (A'in) in het district Qarabagh, gelegen in de provincie Ghazni afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. U heeft geen formele scholing genoten, maar heeft gedurende anderhalf jaar religieus onderricht gekregen in de moskee. U hielp uw vader op het land en zorgde voor het vee van uw familie. Naast de gronden van uw familie lagen de gronden van een familie van Pasjtoense origine uit het naburig dorp Qabargah. Deze familie was via een oom langs moederskant gelieerd aan de taliban. Soms gingen jullie bij elkaar langs als jullie iets wilden ontfenen. Een dochter van deze familie, Janati genaamd, kwam geregeld bij jullie langs en maakte avances in uw richting. Toen zij u op een keer een tik tegen de geslachtdelen

gaf merkte uw moeder dit op en raadde zij u aan niet te veel tijd met Janati door te brengen. Op een dag kwam Janati naar uw huis en vroeg ze naar uw moeder omdat ze iets nodig had. Er was echter niemand thuis, en u vroeg haar te wachten tot uw moeder terugkeerde. U ging naar het toilet. Daar gezeten kwam Janati naar u toe. Omdat er geen deur in het toilet zat kon zij uw geslachtsdelen zien. U gooide zand naar haar waarna ze vertrok. Een tijd later ging u zich wassen in de openbare wasplaats van Qabargah. Toen u daar binnenging zag u daar Janati. Ze had haar kleren over de muur gehangen, en waste haar haar met haar ogen gesloten. U besefte dat u diende te vertrekken, maar bleef kijken. Het was de eerste maal dat u een naakte vrouw zag. U ging naar binnen en raakte haar borsten aan. Janati begon heel hard te roepen en viel op haar hoofd toen ze naar achter stapte. Toen u wegliep zag u de broer van Janati achter u aan lopen met een schop in zijn handen. Hij had het geroep van zijn zuster gehoord. U kon hem na een tijd afschudden. En later zag u een vriend passeren op zijn motorfiets. Hij bracht u naar uw grootouders in een naburig dorp. U vertelde uw grootouders wat er gebeurd was. 's Avonds kwam uw neef Milad van uw huis naar het huis van uw grootouders. Hij vertelde dat er tijdens de aanwezigheid van het bezoek op de deur geklopt werd. Toen uw vader de deur opende stond de vader van Janati er samen met twee gewapende mannen. Ze vertelden wat er gebeurd was en eisten dat uw vader u aan hen overleverde. Uw vader wist niet waar u verbleef. Uw vader werd door hen geslagen en bedreigd. Uw oom langs moederskant organiseerde uw vlucht. U reisde gedurende ongeveer twee maanden via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 26 mei 2013 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Uit een wetenschappelijk onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat u op 28 mei 2013 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is, kan niet alleen worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen, maar dat ook de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet kan worden toegepast.

Verder moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over de houding en activiteiten van Janati en haar familie bijzonder weinig overtuigen. Zo stelt u dat Janati van Pasjtoense etnische origine is (vragenlijst cgvs p.4) en haar familie langs moederskant banden met de taliban heeft (cgvs p.10). Wanneer u gevraagd wordt hoe de verstandhouding tussen Hazara en met de taliban gelieerde Pasjtoen is, stelt u dat deze niet goed is, dat taliban geregeld Hazara bedreigen. Gevraagd naar de verstandhouding tussen uw familie en deze van Janati verklaart u dat het niet was dat jullie een goede verstandhouding hadden en bij elkaar thee gingen drinken. U vult aan dat ze naar jullie kwamen als ze iets nodig hadden en het dan gewoon nemen en dat de bewoners van Qabargah, de Pasjtoen, nu eenmaal macht hebben (cgvs p.10). Deze verklaring staat echter haaks op uw voorstelling van deze relatie tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaarde dat zij niet alleen naar jullie huis kwamen als zij iets nodig hadden, maar ook als zij wilden praten (vragenlijst cgvs p.4). Ook eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u de verhoudingen tussen uw beider families anders voor, u stelt dat als haar of uw familie iets nodig had, jullie het aan elkaar vroegen (cgvs p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er veel gemengde huwelijken tussen Pasjtoen en Hazara voorkomen in Qarabagh stelt u dat een Pasjtoensprekende zijn dochter nooit aan een Hazara zou geven en dat u nog nooit van zoiets gehoord heeft. Gevraagd waarom een Pasjtoenvrouw uit een talibanfamilie dan avances naar een Hazara zou maken moet u dan ook het antwoord schuldig blijven (cgvs p.14). Gezien de bijzonder moeilijke verhoudingen tussen de taliban en de Hazara, onder meer in uw district Qarabagh, ondergraven uw weinig consistente verklaringen betreffende de relaties tussen uw familie en de met de taliban gelieerde Pasjtoen familie van Janati in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met deze familie.

Ook betreffende de houding van de familie van Janati ten aanzien van haar bewegingsvrijheid en de houding van uw familie naar aanleiding van haar avances legt u merkwaardige verklaringen af. Zo stelt u dat uw moeder zag dat Janati u een tik tegen de geslachtsdelen gaf en u daarop het advies gaf niet te veel tijd met haar door te brengen omdat dit tot problemen zou leiden (cgvs p.11). Deze weinig kordate reactie van uw moeder op deze gebeurtenis is, rekening houdend met de Afghaanse sociale en culturele context in het algemeen alsook met de door uzelf aangehaalde bijzonder moeilijke verhoudingen tussen de taliban en Hazara in uw regio, echter bijzonder weinig geloofwaardig. Nog minder overtuigend zijn uw verklaringen betreffende de bewegingsvrijheid van Janati, als lid van een

talibanfamilie. Zo stelt u dat zij geregeld naar jullie huis kwam (cgvs p.14). Gevraagd of een ongehuwde Pasjtoense vrouw uit een talibanfamilie zomaar van dorp naar dorp kan wandelen, stelt u dat zij dat niet zoveel deed, maar dat ze langskwam als ze moest werken op de landbouwgronden (cgvs p.10). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de taliban bijzonder strenge regels opleggen aan Afghaanse vrouwen, en dan in het bijzonder wat betreft hun bewegingsvrijheid buitenshuis. Dat een Afghaanse vrouw uit een familie met talibanbanden zonder begeleiding van het ene dorp naar het andere wandelt en daar op bezoek gaat in het huis van een bevriende familie is dan ook bijzonder weinig aannemelijk. Gevraagd of er iemand bij haar was op de dag van het incident in uw huis aan het toilet legt u weinig consistente verklaringen af. U stelt aanvankelijk dat ze alleen was om onmiddellijk hierna te verklaren dat u eigenlijk niet weet of er iemand buiten of bij de landbouwgronden op haar stond te wachten. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt waarom een ongehuwde vrouw uit een talibanfamilie onbegeleid naar uw huis zou wandelen of op zijn minst toch onbegeleid binnenging waarbij steeds de kans bestond dat er alleen een man in huis was antwoordt u niet op de vraag maar stelt u dat de kans bestond dat ze langskwam en dat ze het soms aan uw moeder, maar ook soms aan u, uw vader of uw broer vroeg (cgvs p.11).

Tot slot dient men de aandacht te vestigen op de tegenstrijdige verklaringen betreffende de omstandigheden van uw aanvaring met Janati bij het toilet. Zo stelt u voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat Janati bij jullie langskwam en naar uw moeder vroeg omdat ze iets nodig had. U antwoordde haar dat er niemand thuis was en vroeg haar te wachten tot uw moeder terugkeerde. Daarna ging u naar het toilet en kwam Janati kijken (cgvs p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal later informeert waarom u, ondanks het advies van uw moeder, Janati toch toeliet in uw huis stelt u dan weer dat u reeds op het toilet zat toen zij binnenkwam, dat u haar vroeg om even te wachten, maar dat zij kwam kijken (cgvs p.11). Wanneer uw eerste verklaringen betreffende deze gebeurtenis worden voorgelezen bevestigt u dan weer deze voorstelling van de feiten. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid past u opnieuw uw antwoord aan en stelt u dat u reeds op het toilet zat toen Janati binnenkwam (cgvs p.12). Ook wat betreft de bedreigingen die uw familie ontvangen zou hebben vanwege de familie van Janati legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban en de vader van het meisje bij uw grootouders langskwamen (vragenlijst cgvs p.4). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal situeert u het bezoek van de taliban en de vader van Janati dan weer in uw ouderlijk huis en verklaart u dat uzelf bij uw grootouders ondergedoken zat (cgvs p.8-9).

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Het is in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet onder meer de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Afghanistan blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA dat er in de hoofdstad Kaboel "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat er wat de situatie daar kan worden gesteld dat er geen sprake

is van een reëel risico er te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

Kaboeel kan dan ook worden beschouwd als een regio van Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid die in bepaalde regio's van Afghanistan heerst.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Uit uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u niet enkel in het Dari kan lezen en schrijven maar ook in het Engels kan schrijven en aldus het Latijns alfabet beheerst (cgvs p.4). Dat u niet alleen het Perzisch maar ook het Latijns schrift beheerst is opmerkelijk gezien uw voorgehouden gebrek aan formele scholing. Bij uw beweerde beperkte scholingsgraad kunnen zich bovendien ernstige vragen gesteld worden. Zo blijkt u tijdens het gehoor over een bijzonder goede pengreep en een zwerige handtekening te beschikken. U verklaart dat u dit tijdens uw anderhalf jaar durende religieuze lessen in de moskee aanleerde en dit nadien oefende is weinig geloofwaardig (cgvs p.4-5). Het is evenmin een verklaring waarom u het Latijns alfabet beheerst. Uw bewering dat u geen scholing genoot omdat u van uw vader op het land moest meehelpen (cgvs p.5) roept eveneens vragen op. U verklaart later tijdens het gehoor immers dat een oom langs vaderskant vroeger leraar was in het naburig dorp Jangalak (cgvs p.7-8), zodat er redelijkerwijs vanuit gegaan kan worden dat scholing niet onbelangrijk was in uw familie. Ook wat betreft de betaling van uw vlucht uit Afghanistan naar Europa legt u twijfelachtige verklaringen af. Zo stelt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom langs moederszijde anderhalf miljoen Iraanse toman betaalde voor uw vlucht. Wanneer het door u vernoemde bedrag naar de euro wordt omgezet, blijkt dat uw oom slechts 900 euro betaalde aan de smokkelaar. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de gangbare prijzen die mensensmokkelaars aanrekenen voor een reis naar Europa tussen de 8.000 en de 15.000 euro liggen. Uw bewering dat u voor minder dan 1000 euro Europa kon bereiken is dan ook bijzonder weinig geloofwaardig. Hierdoor stelt u het Commissariaat-generaal dan ook niet in staat zich een helder beeld te vormen van de financiële draagkracht van uw familie in Afghanistan.

Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen alsook van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: een taskara, foto's van het gezin, een medisch attest, een achtergrondfiche november 2012 van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en een beleidsfiche van het Commissariaat-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van februari 2010.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou hebben ondervonden ten gevolge van enkele contacten die hij zou gehad hebben met Janati, een pashtunmeisje afkomstig uit een familie met talibanbanden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd door zich ten onrechte voor te doen als minderjarige. Uit de stukken van het administratief dossier (een wetenschappelijk onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij) blijkt immers dat verzoeker op 28 mei 2013 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Deze vaststelling heeft een negatieve weerslag op de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de houding en activiteiten van Janati en haar familie bijzonder weinig kunnen overtuigen. Zo kan er weinig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de houding van Janati's familie ten aanzien van haar bewegingsvrijheid. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat de taliban bijzonder strenge regels opleggen aan Afghaanse vrouwen, en dan in het bijzonder wat betreft hun bewegingsvrijheid buitenshuis. Dat een Afghaanse vrouw zonder begeleiding van het ene dorp naar het andere wandelt en daar op bezoek gaat in het huis van een bevriende familie is dan ook binnen de Afghaanse culturele context volstrekt onaannemelijk. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde dat Janati afkomstig is uit een familie met talibanbanden bij wie een dergelijk situatie volstrekt uitgesloten is.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over de verhouding tussen zijn familie en deze van Janati. Verzoeker liet namelijk uitschijnen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de relatie tussen beide families goed was. Hij verklaarde immers dat de familie van Janati niet alleen naar hun huis kwam als zij iets nodig hadden, maar ook als zij wilden praten (vragenlijst, 4). Terwijl verzoeker bij het Commissariaat-generaal, gevraagd naar de verstandhouding tussen zijn familie en deze van Janati, verklaart dat het niet was dat zij een goede verstandhouding hadden en bij elkaar thee gingen drinken. Hij vervolgt dat ze naar hen kwamen als ze iets nodig hadden en het dan gewoon namen en dat de bewoners van Qabargah, de Pasjtoen, nu eenmaal macht hebben (gehoorverslag,10). Verzoekers bewering in voorliggend verzoekschrift dat het feit dat de familie van Janati ook langskwam om te praten ook betrekking kan hebben op onderdrukking of bedreigingen die

Hazara als minderheidsetnie moeten ondergaan, is een *post factum* verklaring die geenszins kan overtuigen en duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde gewijzigde en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Verzoekers verweer dat sommige inconsistenties mogelijk te wijten zijn aan het feit dat hij moeite heeft om zich uit te drukken in het Dari kan evenmin overtuigen. Niet enkel verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk enkel en alleen Dari te spreken en geen andere talen te kennen (verklaring van 17 juni 2013, vraag 10), verzoeker heeft nooit eerder melding gemaakt van communicatieproblemen met de tolk voor de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal. Bovendien heeft verzoeker het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter goedkeuring ondertekend en heeft hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de tolk Dari. Ook wordt verzoeker er op het Commissariaat-generaal steeds op gewezen is dat hij eventuele problemen moet melden. Op het einde van elk gehoor wordt bovendien zowel aan verzoeker als aan zijn raadsman gevraagd of zij nog iets hadden toe te voegen aan het asielrelaas. Beide hebben toen nagelaten een opmerking te geven over problemen met de tolk. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoonde.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker haalt aan dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat hij een Hazara zou zijn. Verzoeker benadrukt onder meer dat Hazara's nog steeds dagelijks worden geconfronteerd met discriminatie, aanvallen en geweld op hun persoon. Verzoeker verwijst hiervoor in voorliggend verzoekschrift naar diverse rapporten en "Subject related briefings" waaruit blijkt dat Hazara een kwetsbare groep vormen indien ze in de minderheid zijn en geconfronteerd blijven met misbruik en onderdrukking. Verzoeker haalt aan dat in de provincie Ghazni de Hazara een minderheid vormen en verwijst hiervoor naar de achtergrondfiche van vluchtelingenwerk Vlaanderen (november 2012, p. 11) en informatie van het CGVS, zoals is bijgevoegd in het administratieve dossier. Verzoeker verwijst verder nog naar de *eligibility guidelines* van het UNHCR waaruit blijkt dat discriminatie en aanslagen tegen Hazara's, deze etnische groep een specifiek risicoprofiel geven om slachtoffer te worden van vervolging.

De Raad merkt op dat, nog daargelaten dat verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt zoals *infra* zal blijken, verzoekers verwijzing naar een risicoprofiel, met name het feit dat hij Hazara is en dat in Ghazni de Hazara een minderheid zijn, niet volstaat om hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien ieder dossier op individuele basis wordt onderzocht waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van het dossier. Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op wat voorafgaat, hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker meent dat er ten onrechte van wordt uitgegaan dat hij over een intern vluchtalternatief in Kabul stad zou beschikken. Verzoeker haalt aan dat hij niet in een ander gebied in Afghanistan zou kunnen wonen en zijn familie in de steek zou kunnen laten, ook haalde hij aan dat hij problemen had met zijn maag waardoor hij in een nog zwakkere financiële positie zit. Verzoeker stelt dat hij aan zijn maag geopereerd werd en verregaande verteringsmoeilijkheden heeft, waardoor hij weinig fysieke inspanningen aan zou kunnen. Verzoeker stelt dat hij dus altijd afhankelijk zal blijven van zijn eigen familie, zonder dat hij zelf een verdienvermogen heeft en een volledig zelfstandig bestaan zou kunnen opbouwen (zie gehoor CGVS, p. 15). Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal hiermee geen

rekening heeft gehouden, het betreffen nochtans belangrijke individuele omstandigheden die worden gestaafd door een medisch attest (stuk 5). Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR waaruit blijkt dat niet van iedereen kan verwacht worden dat ze zich in Kabul gaan vestigen, dit moet geval per geval bekeken worden om te bepalen of Kabul een intern vluchtalternatief kan zijn. Verzoeker wijst er nog op dat hij geen sociaal netwerk heeft in Kabul. Verzoeker haalt aan dat hij laag is opgeleid en dat hij uit een arme boerenfamilie komt. Verzoeker haalt onder meer nog aan dat hij in tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, wel degelijk de nodige informatie heeft verschaft over de financiële draagkracht van zijn familie.

De Raad benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij niet enkel in het Dari kan lezen en schrijven maar ook in het Engels kan schrijven en aldus het Latijns alfabet beheerst. Dat hij niet alleen het Perzisch maar ook het Latijns schrift beheerst staat haaks op zijn voorgehouden gebrek aan formele scholing waaraan om die reden dan ook geen geloof kan worden gehecht. Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing daar nog aan toevoegde dat verzoeker tijdens het gehoor over een bijzonder goede pengreep en een zwerige handtekening bleek te beschikken. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor ook dat een oom langs vaderskant vroeger leraar was in het naburig dorp Jangalak, zodat er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat scholing niet onbelangrijk was in zijn familie.

Betreffende zijn bewering dat hij aan zijn maag geopereerd werd en verregaande verteringsmoeilijkheden heeft, waardoor hij weinig fysieke inspanningen aan zou kunnen en hiervoor een nieuw stuk (stuk 5) neerlegt, stelt de Raad vast dat verzoeker van deze ernstige medische problemen geen melding heeft gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken. Wel in tegendeel, gevraagd naar zijn beroep heeft verzoeker verklaard dat hij zijn vader hielp in de landbouw (vragenlijst, 3) waarvan in redelijkheid kan worden aangenomen dat hiervoor wel degelijk enige fysieke inspanning nodig is. Dit klemt des te meer nu hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat: "*Overdag ging ik soms naar mijn vader als hij **zwaar werk** moest doen.*" Het 'medisch attest' dat verzoeker neerlegde (stuk 5) betreft slechts een schets, waaruit kan worden opgemaakt dat verzoeker een litteken heeft van 4 cm op de rechter heup. Uit dit stuk kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk verregaande verteringsmoeilijkheden of andere zware gezondheidsproblemen zou hebben waardoor hij geen fysieke inspanningen zou kunnen doen.

De reële financiële draagkracht van verzoekers familie is door verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent de betaling van zijn vlucht uit Afghanistan naar Europa niet na te gaan. Zo stelt hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn oom langs moederszijde anderhalf miljoen Iraanse toman betaalde voor zijn vlucht. Wanneer het door hem vernoemde bedrag naar euro wordt omgezet, blijkt dat

zijn oom slechts 900 euro betaalde aan de smokkelaar. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de gangbare prijzen die mensensmokkelaars aanrekenen voor een reis naar Europa tussen de 8.000 en de 15.000 euro liggen. Verzoekers bewering dat hij voor minder dan 1000 euro Europa kon bereiken is niet geloofwaardig en leidt tot de vaststelling dat verzoeker de ware financiële situatie van zijn familie tracht te verhullen.

Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker toegevoegde stukken aan zijn verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER